

Küçük Orman Gazetesi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Orman Gazetesi

Aysel Banu YAVUZAL

Yemyeşil ormanın tam ortasında, kapısı oyuk olan upuzun bir meşe ağacı vardı. Burası Sincap Karalama'nın eviydi; içerde küçük ahşap bir masası, bir kavanoz meşe palamudu mürekkebi ve kulağının arkasına sıkıştırılmış bir kalemi olan yuvarlak, yeşil bir muhabir şapkası dururdu. Her sabah telaşlı ormana bakar ve herkese tüm haberleri bir anda anlatabilmeyi dilerdi.

Güneşli bir sabah Karalama, arkadaşlarıyla meşe ağacının altında buluştu. Tavşan Zıpzip mavi yeleğini ve küçük yuvarlak gözlüklerini takmıştı, her yere not defterini taşırdı. Kızılgerdan Cıkcık, boynunda kırmızı atkısı ve askısında minik bir fotoğraf makinesiyle aşağı süzüldü. 'Bir orman gazetesi çıkaralım!' dedi Karalama, kabarık kuyruğu heyecanla sallanarak. 'Herkese gerçek haberleri paylaşabiliriz!'

Üç arkadaş işe koyuldu. Cıkcık neler olup bittiğini görmek için ağaçların çok üstünde uçtu, küçük makinesiyle fotoğraflar çekti. Zıpzıp çalıdan çalıya zıplayarak nazik sorular sordu ve özenle notlar aldı. Karalama her bilgiyi düzenledi ve sayfaları meşe palamudu mürekkebiyle bastı. İlk orman gazeteleri büyük ilgi gördü; dost komşuları onu baştan sona okudu, komik yerlerine güldü.

Her hafta küçük gazete büyüdü. Uzun çamdaki yeni bir yuvayı, derenin kıyısında olgunlaşan bir böğürtlen çalısını ve parlak bir çakıl taşı bulan bir köstebeği anlattı. Cickik'in fotoğrafları herkesi güldürdü. Zıpızp her hikâyeyi basılmadan önce iki kez kontrol ederdi. 'Gerçek haberler birbirimizi önemsememize yardım eder,' derdi, kalemıyla not defterine hafifçe vurarak. Orman her zamankinden daha yakın hissetti.

Sonra bir sabah tuhaf bir şey oldu. Bir köstebek, bir fareye eski oyuk kütüğün yanında kocaman bir gölge görüldüğünü fısıldadı. Fare, bir kirpiye o gölgenin kocaman, parlayan gözleri olduğunu söyledi. Kısa sürede bütün orman çalkalandı. 'Duydunuz mu?' diye bağırdı hayvanlar. 'Ormanda gizemli bir ziyaretçi varmış!' Karalama kaşlarını çattı. Kimse neyin doğru olduğunu bilmiyor gibiydi.

Karalama arkadaşlarını meşe ağacına çağırdı. 'Herkes farklı bir hikâye anlatıyor,' dedi, yepyeni bir kâğıt açarak. 'Kimi ziyaretçinin üç metre boyunda olduğunu söylüyor. Kimi dikenli tüyleri olduğunu.' Zıpzip yuvarlak gözlüklerini burnunun üstüne itti. 'Söylentiler her anlatıldığında daha da büyür,' dedi. 'Gerçekleri öğrenene kadar hiçbir şey basmamalıyız.'

Cikcık kahverengi-gri kanadını kaldırdı. 'Ormanın üstünde uçup bakabilirim,' dedi cesurca cıvılayarak. 'Eğer bir ziyaretçi varsa, onu bulurum.' Karalama başını salladı ve kalemini kulağının arkasına daha sıkı sıkıştırdı. 'Zıpzip'la ben yerde kontrol edeceğiz. Tahmin yaymak yerine sorular soracağız.' Üç arkadaş gün batmadan meşe ağacında buluşmaya söz verdi. Yola koyuldular.

Cıkcık ağaç tepelerinin çok üstünde uçtu, kırmızı atkısı esintiyle dalgalandı. Yolları ve gölgeleri taradı, parlak siyah gözlerinden hiçbir şey kaçmadı. Eski oyuk kütüğün yanında, sessizce böğürtlen toplayan uzun boylu birini fark etti. Cıkcık ne üstüne atladı ne de bağırdı. Bir dala tünedi ve izledi, dikkatle tek bir fotoğraf çekti. Sonra gördüklerini arkadaşlarına anlatmak için hızla geri uçtu.

Yerde Zıpızp, kirpiye hikâyenin nerede başladığını sordu. 'Bir arkadaşımın arkadaşı söyledi,' dedi kirpi, burnunu kaşıyarak. 'Ziyaretçiyi kendim hiç görmedim.' Zıpızp bunu not etti. Karalama fareye sordu, o da aynısını söyledi. 'Kocaman parlayan gözleri kimse görmedi,' dedi Karalama. 'Bu gerçek haber değil. Bu bir söylenti.' Ela gözleri kararlılıkla parladı.

Üç arkadaş meşe ağacının altında buluştu. 'Ziyaretçi gerçek,' dedi Cickik, 'ama hiç de korkutucu görünmüyordu. Yumuşak ve utangaç görünüyordu.' Zıpzip notlarını yüksek sesle okudu. 'Her hikâye biraz değişmiş. Kimse kocaman bir gölge ya da parlayan gözler görmemiş.' Karalama masasındaki yarım yazılmış sayfaya baktı. 'Neredeyse tahminleri basıyorduk,' dedi. 'Ama gerçek muhabirler önce kontrol eder, sonra paylaşır.'

O akşam üç arkadaş birlikte oyuk kütüğe yürüdü. Eğrelti otlarından bir perdenin arkasında, yosun yeşili tüyleri ve kocaman kehribar gözleri olan uzun boylu, yumuşacık bir yaratık olan Akçaağaç oturuyordu. Akçaağaç örgü kahverengi bir yelek giymiş, elinde böğürtlen dolu hasır bir sepet tutuyordu. 'Merhaba,' dedi Akçaağaç yumuşak bir sesle. 'Yeni taşındım. Kimseyi ziyaret edemeyecek kadar utangaçtım.' Cıkcık en dostane gülümsemesini gösterdi. 'Ormana hoş geldin!'

Karalama öne çıktı. 'Seni korkuttuysak özür dilerim,' dedi. 'Doğru olmayan bazı hikâyeler anlatılıyordu.' Akçaağaç'ın uzun, yumuşak kulakları biraz sarktı. 'Fısıltılar duydum,' dedi Akçaağaç. 'Kimsenin beni burada istemediğini düşündüm.' Zıpzip nazikçe başını salladı. 'Seni henüz tanı mıyorduk. Şimdi tanıyoruz. Komşularımızla tanışmak ister misin?' Akçaağaç'ın kehribar gözleri umutla parladı.

Akçaağaç, böğürtlen sepetini taşıyarak üç arkadaşı ormanın ortasına kadar izledi. 'Herkes merhaba, bu Akçaağaç,' diye duyurdu Zıpzip. 'Yeni komşumuz!' Hayvanlar yaklaştı. Akçaağaç tatlı böğürtlenleri paylaştı, kirpi teşekkür etti, fare merhaba dedi. Kısa sürede herkes sohbet edip gülüyordu. Korkutucu gizem kaybolmuş, yerine sıcacık yeni bir dost gelmişti.

O gece Karalama gerçek hikâyeyi yazdı. Zıpzip iki kez okudu ve her kelimeyi kontrol etti. Cıkcık, Akçaağaç'ın böğürtlen sepetinin yanında gülümsediği bir fotoğraf ekledi. Başlık şöyleydi: 'Yeni Komşumuz Akçaağaç Ormanımıza Katıldı.' Ertesi sabah orman gazetesi her kapıya ulaştı. Hayvanlar onu birlikte okuyup gülümsedi. 'Demek gizemli ziyaretçi oymuş!' diye güldüler. 'Gerçeği bildiğimiz için mutluyuz.'

Ondan sonra Akçaağaç her hafta gazete ekibine yardım etti. Akçaağaç ağır kâğıt sepetlerini taşıdı ve en tatlı böğürtlenlerin nerede yetiştiğini bilirdi. Cıkcık yeni dostların fotoğraflarını çekti, Zıpzip özenle sorular sordu, Karalama sayfaları meşe palamudu mürekkebiyle bastı. 'Gerçek haberler ormanımızı nazik yapar,' dedi Karalama, kalemini kulağının arkasına sıkıştırarak. Dost komşular başlarını salladı ve upuzun meşe ağacı mutlulukla hışırdadı.

O günden sonra ormanda ne zaman tuhaf bir hikâye dolaşsa hayvanlar ne yapacaklarını biliyordu. 'Muhabirlere sorun!' diyorlardı. Karalama, Zıpzip ve Cıkçık birlikte araştırır, Akçaağaç da yürüyüş için böğürtlen getirirdi. Küçük orman gazetesi büyüdükçe büyüdü, gerçek hikâyeler ve dost yüzlerle doldu. Ve her sayfa herkese doğru haberleri paylaşmanın bir topluluğu nazik, mutlu ve birbirine bağlı tuttuğunu hatırlattı.